

selvstændig Rigsdagsbygning, som ligge i samme Komplex. Jeg er ikke fuldstændig enig med ham i den nærmere Maade, hvorpaa han vilde have det udført, men om Grundtanken vare vi enige. Derfor kunde jeg være med til Loven den Gang, men kan ikke være med til den Beslutning, der nu foreligger.

En anden meget mærkværdig Misforstaaelse er den, at naar der staa i Loven: „samlet eller adskilt“, skulle vi være bundne til at godkende et hvilket som helst Projekt, der ikke er imod Loven. Tør jeg spørge, hvad Meningen da er med, at der i Loven udtrykkeligt er blevet indført den Bestemmelse, at vi skulde have den endelige Plan fremlagt til Beslutning her i Rigsdagen, inden den kunde blive udført? Hvis det var Meningen, at Rigsdagen skulde være bunden til en hvilken som helst Plan, der blot var i Overensstemmelse med Loven af 1903, havde det været meningsløst at indsætte den Bestemmelse i Loven, at den endelige Plan skulde forelægges for Rigsdagen til Beslutning; deri ligger ogsaa en Ret for Rigsdagen til at sige ja eller nej til en saadan Plan.

Den højtærede Minister benægtede min Ret til at sige, at Thorvald Jørgensens Projekt ikke var tilraadet som Grundlag for Slottets Opførelse af noget Flertal. Der har jeg strengt henholdt mig til de Oplysninger, som den ærede Minister selv har givet, først i Motiverne til Forslaget om Beslutning, og dernæst i de Taler, han holdt ved Forslagets første Behandling. Jeg har nøje gengivet den højtærede Ministers Meddelelse derom, som i Korthed gaar ud paa, at den endelige Beslutning om, hvilket af de tre Projekter der skulde indstilles til Rigsdagens Godkendelse, altsaa Thorvald Jørgensens, Martin Nyrops eller Clemmensens, tog Ministeren efter Samraad med de 11 Medlemmer, og af disse 11 Medlemmer kunne, som jeg har paavist det, uden at nogen har kunnet paa-vise Urigtigheden deraf, kun 4 have udtalt sig for Thorvald Jørgensens Projekt . . . (Afbrydelse) . . . Kommissionens Viceformand var jo en af de 4 . . . (*Guldbrandsen*: Formanden var ogsaa med) . . . nej, ikke efter Ministerens Meddelelse, saa har Ministeren gjort en gal Meddelelse. Efter Beretningen var det Kommissionens Viceformand, Overpræsident Oldenburg, de 5 Arkitekter og de 5 Repræsentanter for Statsmyndighederne, som udgjorde dette 11 Mands Udvalg, det staa baade i Motiverne til Forslaget til Beslutning og er mange Gange siden gentaget. Af disse 11

Medlemmer har jeg paavist, at kun 4 kunne have sluttet sig til Thorvald Jørgensens Projekt, og denne Paavisning har ingen gjort noget Forsøg paa at omstøde, og ingen kan heller gøre Forsøg paa at omstøde den.

Den ærede Minister henviste saa til, at vi tidligere her i Tinget havde vedtaget et stort Bygningsforetagende paa lige saa løst og utilfredsstillende Grundlag som dette, nemlig Personbanegaarden. Selv om nu Ministeren havde Ret i dette, er dog dette, at man en Gang har begaaet en Buk, et ret daarligt Motiv til at gøre en til, det skulde snarest være et afskrækkende Eksempel. Men det forundrer mig, at den højtærede Minister kan være saa fuldstændig uvidende om en Sag, der dog sorterer under hans Omraade som Minister for offentlige Arbejder. Jeg har efter Ministerens Udtalelser gennemgaaet Rigsdagstidendens Tillæg for de 2 Aar, hvor Personbanegaarden har været under Behandling, nemlig 1902—03 og 1903—04, og der har jeg set, hvad ogsaa bekræftes af de Herrer, der have været Medlemmer af Udvalget, hvad jeg ikke har, at der har været detaillerede Planer, og Tegninger over Personbanegaarden, ligesom der blev givet en yderligere detailleret Beskrivelse i Tillægget for 1902—03. Saa blev der i Samlingen 1903—04 gjort nogle Ændringer i Forslaget, og det er angivet, hvori de skulde bestaa, Ændringer, der referere sig til de detaillerede Planer, der vare forelagte i 1902—03. Den højtærede Minister har været fuldstændig paa Vildspor med Hensyn til denne Sag. Det foreligger i Rigsdagstidenden, det kan paavises, og han har ikke Spor af Ret til at paaberaabe sig dette som et Præcedens. Men selv om saa var, er der ikke mindste Grund til, at denne grove Forsømmelse fra Rigsdagens Side skulde følges af en lignende senere.

Den højtærede Minister mente, at jeg ikke havde Ret til at bruge den Sammenligning, jeg gjorde, med Tschernings Ord om Konge og Folk. Ministeren sagde — jeg synes, ret naivt —: Det kan man slet ikke sige her, thi Kongen har jo givet sit Samtykke til den Plan, og Folket giver sit Samtykke gennem Rigsdagen, og saa er det godt baade for Konge og Folk. Men det samme Ræsonnement kunde man ogsaa have anvendt om Oktoberforfatningen, der havde ogsaa baade Konge og Folk givet sit Samtykke, det kunde været anvendt om den ulykkelige Novemberforfatning og om Grundlovsrevisionen af 1866. Men dog tror jeg, den højtærede Minister vil ind-